

„Danstren.“

NYHEDS- OG OPBYGGELSESLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA. udgivet af Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska.

„Danstren“ udgaa Onsdag i hver Uge. Pris pr. Aargang: De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00. Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør: A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danstren“s Kontor.

Naar Læsere henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at få Oplysning om det averterede, bedes de altid om-tale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

En skindelig Donner. Miss Laura Middaugh i Kansas City, der nylig er udnævnt til Frelsdommer, maatte forleden Dag tage Donner Brady's Plads under dennes Gravferelse. Det viste sig, at Kvin-den er en haard Donner. Miss Middaugh dømte nemlig to Kvin-der, som fulgte Spiritus, den ene til at bøde \$100, den anden \$200. Alle Dømnene fik hver en Klufft paa \$35 i Stedet for de vanlige \$5.

Past. J. P. Naarup, Waupaca, Wis., fejrede 25 Aars Præstetjubi-læum Tirsdag den 28. Juli. I den Anledning havde Pastor Naarup, som er en haard Donner, en festlig Sammenkomst med Høllingsning i Kir-ken og derpaa følgende Af-tengudstjeneste med Altergang, og haabe i Ord og Handling viste Men-igheden ved denne Lejlighed, at den paaskønner Pastor og Mrs. Naarups trosfaste og solide Arbejde i dens Midte. Iffte alene led det gode Ord om Præstefolken, men flere myndige og verdifulde Ga-ver blev af Menigheden overrakt dem til Minde om Dagen.

Ved Gudstjenesten holdt Kred-sformanden, Pastor Bing, Racine, Skriftetale og hjente ved Alteret, og Pastor Andreassen fra Keenab, prædicatede.

Pastor Naarup sluttede med en Tak til Menigheden for Glæden, den havde beredt ham.

Det sidste Aars Immigration. Immigration-Bureauets Statistik for de 10 Maaneder, som endte den 1. April 1914, viser en samlet In-dvandring af 1,038,956. Derfor vil tillægget et forholdsvis lige saa stort Tal for de refererede 10 Maaneder, saa bliver Aarets Tilgag til vor Befolkning ved Indvandring 1,551,000, hvilket er omkring 100,000 flere end den tidligere højeste Indvandring i et Aar, nemlig 1907. Italienerne, Jøder og Polakere til-fammen udgør næsten Halvdelen af denne Indvandring. Tyssere, Engländerne og Skandinaver til-fammen udgør ifølge 10 Procent. Af dem, der kom, blev 2.5 Procent nægtet Adgang til Landet eller blot mere end dobbelt saa mange som forrige Aar. — At tage imod en saadan Hær af fremmede høert Aar, det er et helt Problem for Landet, særlig siden det overvejende Flertal af de indvandrende kommer fra Syd-europa og er mindre ensfaldige Im-migranter end Flertallet af dem, der tidligere kom, hvilke assimileredes og i Dag udgør den virkelige amerikanske Fremstridts, Foretag-somheds og Stærkes Marv og Mod.

Der foreligger i denne Indvandring en stor og betydningsfuld Indre-missionsopgave, og gaa nationalt set.

I et Selskab af Læder. Da den værste amerikanske Statsmand Daniel Webster befandt sig paa sin Verdensreise, havde han en Dag sammen med et Selskab litte-rært dannede Mand i Boston. Selv-støbet bestod af Advokat, Læger, Statsmand, Skibmand og Forfater. Under Maaltidet kom Samta-len til at bære sig paa den amerikanske Republik.

Webster befandt da sin Tro paa Kristi Guddom og sin Tillid til Kristi Forsønning. En Vantrofskompe med sit litterære Verdenskønt, som sad tværs over for ham ved Bordet, saa paa ham og spurgte: „Kan Sr. Webster fortælle, hvor-lede Kristus kunde være haade Gud og Menneſke?“

Webster saa skarpt paa ham og svarede: „Nej, min Herre, det kan jeg ikke fortælle. Kunde jeg fortælle det, da var Kristus ikke større end jeg og kunde ikke være min Frelser. Men min egen Afhængighed og Af-magt har overbevist mig grundigt og overbeviser mig hver Dag om, at jeg behøver en Frelser og Saliggæ-ter.“

Vantrofskompen tav.

Alkohol og Missionen. I 1912 udførtes der til Afrika fra Hamb-urg 19,297,900 Liter, og fra Bremen 2,355,591 Liter. Udbrudte. Spørgeet der sendtes dertil fra England og Holland er endnu ikke kendt. Men allerede de nævnte Mængder, som for det meste tilfaldt de tyske Kolonier, betyger Rigtighe-den af Dr. Fichs Ord: „Alkoholismen er den eneste Admission, vi behøver at frugte.“ Missionsdirek-tør Schreiber i Barmen har ogsaa offentliggjort følgende Fakta, særlig fra Kamerun og Togo. Tredjedelen af Koloniserne i disse Kolonier udgøres af Brandevinstolden. I 1911 jordes der dertil og til engelske Sierra Leona, Guldgrub og Nige-ria 32.6 Millioner Liter Alkohol. Nølgen er, at blandt de ferud friste Indvandrede har i det sidste Aar Zu-berkulose og andre adskillige Sog-domme vundet alt større Udbredelse. Og i Forening med Druffenfaben florerer Uvædselighed og Kønsgog-domme i en forfærdende Grad. Saa-ledes forberer samvittighedsloste, vindinge europæiske Skibmands-kolonierne og drager Stam over vor Civilisation, der dog kalder sig kri-stelig.

Til Lykke for vort Missionsfelt, skriver „Missionstidning for Fin-land“, hvorefter dette meddeles, har den tyske Regering forbudt Alko-hol-Indførsel til Ambolandet. Bis-jelig henter portugisiske Skibmand nordfra en Del Alkohol, og Druffenfab har været Aarsag til man-ge af Hødingernes grumme Gerninger; men Druffenfaben er allige-vel ikke bleven en Støttestøtte hos de Stammer, blandt hvilke det sin-ke Missionsfelt arbejder.

Krigen i Europa.

Der er enkelte Ting med Hen-syn til denne Krig, vi vil henlede vore Læsere's Opmærksomhed paa.

Den nærmest liggende Aarsag til denne Krig er jo Tyrermordet i Serajevo og den dermed sammen-hængende panserbisse Agitation eller Propaganda.

Men vi maa ikke for den nærmest liggende Aarsag glemme den fjernere liggende eller Aarsagen til Tyrermordet.

Det var ikke tilfældigt, at Uer-hering Ferdinand og hans Gemal-inde blev myrdet i Serajevo, Bos-niens Hovedstad.

Den Omjandighed ledte tilfalds naturligt Røsten hen paa Bosniens og Serjevo's Annekstion til Öt-tring-Ungarn i 1908.

Denne Annekstion foretog Öt-tring uden at spørge Folket i disse Pro-vinsjer eller Stammefernderne i Ser-bien. Öt-tring ønskede det, det havde Magt til at gøre det, særlig da det's Allierede, det mægtige Öt-tring-Land, lagde det var „all right“.

Saa handlede Öt-tring og Tyrkiet om disse Provinser, som man i gamle Dage slog en Slæbehandel i Sublaterne. Tyrkiet fik \$10,500,000, og fra 6. Okt. 1908 blev saa Bosnien og Serjevo's, uden at De-boerne i disse Provinser havde det mindste deri at sige, erklæret for øst-riøsk Egen-dom.

Ser har vi sikret den fjernere og virkelige Aarsag til den nu udbrudte Krig i Europa; det er Høllere-tten, der er traadt under Fod af en saa og brutal Magt.

Den store kan undertrække og mis-handle den lille, men ingen Magt formaar at forbinde, at den for-urettede og underkuede slaber sig deperat.

Angenlunde billigere vi Tyrermor-det i Serajevo, men vi billigere end-nu mindre, at den mægtige benytter sig af sin Magt til at tirre, drille, forurettede og underkue den svagere.

Det er umuligt at forudsige, hvil-ke Omfang eller Udfald den be-gandede Krig vil faa; men der er Ud-sigt til, at den vil blive en Stri-keprøve mellem Keitonen og Sla-ver eller — maatte en Stri-keprøve mellem Folkereften og den brutale Magt.

Hvorfor skal et Folk ikke have Ret til at være sig selv, til at høre sammen og have sin egen Regering! Den tyske Keiser satte sig imod Maaternes Vægling, som England's Udenrigsminister foreslog, ud fra det Synspunkt, at det var nedver-digende for dets Allierede, Öt-tring-Ungarn, at underkaste sig et saa-

dant Raad, som var det en Val-fantjat.

Derimod forjogte han saa at „lo-calle“ Krigen, saa Serbien med dets lidt over 2 Millioner Indbo-gere kunde komme til at faa alene imod Öt-tring-Ungarn med dets over 45 Millioner.

Det er atter den raa Militærmag, man lætter over Folkereften eller over flere Folks Samraad. En saa-dan Genstilling er nok til at vække ethvert retfærdigtænkende Men-ne-skes Harm.

Intet Under, at Serbernes Stam-mefrelnder protesterer imod en saa-dan Lokalisering af Krigen.

Ven at den tyske Keiser kunde være bekendt at give et saadant For-slag, det grænser næsten til Vanvid.

Da saa giver han det endda Ube-ende af, at han er Europas mest fredelystende Forste, og det er hans Misundere, der — trods hans Kredsbestræbelser — paatvinger ham Krigen.

Nej og atter nej — ikke det Sind, som Öt-tring og Öt-tring i de senere Tider har lagt for Dagen, leder til Fred; det er netop det Sindelag og det deraf følgende Handlinger og Forhold, der leder til Krig.

Silet af Ivels Boverstykke

Professer Bindhat træde at høre Røst paa Døren og kalder: Kom ind! Ingen kom. Da gaar han hen og aabner Døren, for derpaa at holde følgende Euetale: „Det er alle-velde uforklæmt ikke at ville komme ind paa mit Tilraab. Men at, naar jeg dernæst personlig aabner Døren, overbeviser det ingen fore-findes, det er sandelig da bundles Freded.“

I, der i det daglige Liv har An-ledning til at slette Befendstaf med den adventistiske Bevægelse, vil vide, at disse Folk ofte betjener sig af be-hjnderlige Argumenter. Deres U-berørlighe er frimodig af en saadan Art, at det næsten er til at fortvile over. Bevægelsen lægger som be-kendt haert Bejr paa at ikke i røtte Rønde, saa den meindels beitaas af Holt, der er valdt, omvendte, el-ler i al Hald fristeligt paastræbe og interesserede under andre Sam-lands Dandselske. Noget yndig Sø-fægt har Adventisterna laaledes iffe-krægt ind i Synens Bæden, og den vil heller ingen dringe, det dens-ke Anlag har et helt andet Fjæved.

Deite bestaar i at faa Disputter i Stand med Mænd af andre Sam-fund. Og Adventistemetoden i Öt-trings Udvidning er af en saadan An-art, at den maa ætzelte: var-til en Side af Menneſternes va-lve sig fra velfortjent Straf. Deri behøver Bærnet vel egentlig sit ingen Underbenning af saa. Den Ting falder ganske naturlig. Og se, hvis vi flere Børn Lynde lyde osv. fra de evige Helvedstraffe, aha, det vilde være probat. Alfsaa promul-gerede Adventisterna da det Dogme, at der slet intet Helvede er til, sæl-gelig ingen evig Vælnatraf for de onde. Men er der noget, der maa lyde som et glædeligt Udskud for de mange, der lever, aander og har deres Tilværelse i Synens, i det on-de, da er det sandelig da den Høll-sittig: Helvede eksisterer slet ikke!

Deite Dogme er uden tvivl godt om-streket hos den store Mængde af Jordens Børn. Alfsaa, vi kan træ-fige, „med god Samvittighed“, lve, Hjelpe, handle, drive Utugt, myrde: kan vi blot mindt utaa den bor-gerlige Retfærdighed, med den gud-dommelige har det gode Raad!

Saaledes ser en af de Vællignel-ler ud, som Adventisterna har læt-falligjort vor gamle Jord med.

Daad Indtryk en saadan spontan Scene kunde gøre paa en amerikansk Forankling, kan man lettere fore-stille sig end beskrive. Selvfølgelig blev de alle selvilde af Begjæstning. Men at drage en Sammenligning mellem Hjelppet og den Ide: gen-nem de forudgaaende Aar med deres Svavn og hørde Slid at have givet denne Moder og denne Søn en lille Haandskræftning — derpaa tænkte laaamænd ikke en Sjæl.

I Skilsmiesretten kan der fore-komme næsten allehaande Scener. Forleden Løste vi jo, at den store Dr. Brandes under sit Besøg herovre overfor Bladmænd udtalte det from-me Enkte med Henyn til Skilsmi-se: Gud give os mere deraf, iffe mindre!

— Naa, denne Tødsøn gaar jo Aar efter Aar saa smukt i Ophjdselse. Dog, om det er den almarvtige Gud der opsjlder den, derom kan der formentlig være delte Meninger.

Redskriveren heraf var nylig Vid-ne til et Öt-tring i Retten, som han hjerteligt ønskede, alle skilsmieslig-ke kunde have set. De havde levet et langt Sammenliv, omkring tyve

Det er derom man fandt kan sige, at det næsten er til at fortvile over.

Hvorvidt det følgende i alle En-geligheder en historisk sandt, afgøres iffe her. Men der er intet i Vejen for, at det kunde være den foretste Virkelighed, og som saadan kan det da tjene til et Hjelplets Væstning.

Det var ved en højere Stoles aar-lige Eksamenstest. Befendt er den amerikansk Skil, at der ved sig Lej-lighed ofte gøres stort Væsen med de unge, der da giver en Prøve af deres store Værd og Bekælned.

I mangfoldige Tilfælde er det for Retten grunddomst af Lytte til saa-danne purunge Ansægt og Tøse, naar de med forbløffende Hærdighed spottet Skillogismer og Problemer ud, som a n d r e har lagt et langt Rids bedste Kraft i at tumle med og sammensæmre.

Na, nu — det er jo ogsaa mo-derne at give vore bedste Frugttræer en lignende Start. Skil i. Eks. et. Pefantra begynde paa var Bund, tager det mange Aar, før det naar frem til at bære Frugt. Men naar en aarsgammel Knop eller Blad-skud skares ud og podes ind i lad os sige en seksaars Rodstaf, da har den jo straks et ganske betydeligt Forbring, og det varer kun for-holdsviis fort Tid, før der er Frugt at vente og hente. Saaledes nu og-saa med vore unge. De podes ind i Skiltemer, andre længt har gjort hende. Intet Under da, at de flidrig faa tilbagt og faa nemt med-ne! Ganske vist — der er det lille Notabene at frembæve, at et poded Pefantra iffe paa langt nær kan faa Maal med et, der er fer-nevost, hørken i Stærke, Ube-vene, eller Livskraft. Men lad det nu bærmed være godt.

Der var alfsaa Eksamenstest. Aftensens udfærdede Indling havde holdt sin Tale og hølet ringende. Alfsaa. Og hos ham var ingen Kos forstet anbragt. For han var en mandlig Yngling, der ved egen Hærdighed og uden anden Haandskræftning end den, en fattig Moder kunde give, havde arbejdet sig fremad opad, og til det skone Maal, hans medidte, rige Gæmter tidlig havde udpeget for ham. Og haad-der ifar bidrog til at vinde ham al-les Beundring, var den naturlige Hænde og Ugefræthed, den ædle Hærdighed, hvormed han bar sin Værdom og suitterede for det brø-delige Værd. Kundsteden ind giv-voe ham, saa at sige — iffe a taillor-mænd fuit, ifi you will.

Skilens Fakultet havde truffet den foranstaltning, at da den unge Mand var saa mange Maader dan-nede et færgnet Tilfælde (hans Hædtigdom, store Gæmter, Karakter-fæsteth, Jærtfild og glærende Af-gangsprøve), skulde der hænges en Laurbærkrans om hans Linding, naar hans Tale var endt. Derom anede Ynglingen intet, for Sam-fundets fejrtede Støndhed stred op paa Plafortmen og hang Kransen paa hans Hoved. Et Hjelplet stod han som i Udveid, haad det skulde hende. Da brast Laarens Kilde. Men han var fremdeles den mand-ige Yngling, der iffe skammede sig ved sin dybe Bevægelse. Dog nu tog han varløst Kransen af sin Linding og ifred med i Mængden, hvor en-enlig, fattig Kvinde sad, som intet forstod af det hele, uden det, at denne Yngling var hendes egen Søn, og at han mere og mere ligede sin Fader. Paa denne iffe, før Moders Hoved satte Ynglingen Væresjambollet, idet han fuskede hen, og jagde: „Denne Krans var iffe ment til mig, men til dig, Moder, fordi det alene var ved din Hjelpe, jeg opnaaede denne Dag.“

Daad Indtryk en saadan spontan Scene kunde gøre paa en amerikansk Forankling, kan man lettere fore-stille sig end beskrive. Selvfølgelig blev de alle selvilde af Begjæstning. Men at drage en Sammenligning mellem Hjelppet og den Ide: gen-nem de forudgaaende Aar med deres Svavn og hørde Slid at have givet denne Moder og denne Søn en lille Haandskræftning — derpaa tænkte laaamænd ikke en Sjæl.

I Skilsmiesretten kan der fore-komme næsten allehaande Scener. Forleden Løste vi jo, at den store Dr. Brandes under sit Besøg herovre overfor Bladmænd udtalte det from-me Enkte med Henyn til Skilsmi-se: Gud give os mere deraf, iffe mindre!

— Naa, denne Tødsøn gaar jo Aar efter Aar saa smukt i Ophjdselse. Dog, om det er den almarvtige Gud der opsjlder den, derom kan der formentlig være delte Meninger.

Redskriveren heraf var nylig Vid-ne til et Öt-tring i Retten, som han hjerteligt ønskede, alle skilsmieslig-ke kunde have set. De havde levet et langt Sammenliv, omkring tyve

Ar. Det var jo gaact og med med den huslige Vøfte. Og de mente da, at nu var Hjelplet kommet, da de iffe mere kunde udholde hin-andens Sælfad. Under Vænefer-jen løjte Mandens Advokat at befulde Hjelptrens Karakter. Det var jo simpelthen den Rødslyndiges „busi-ness“ — men det var dog mere, end Manden kunde faa for. I en skarp Tone befalede han sin Sagfører at tie stille med den Sags. Og grebet af Hjelplets og Siebets Moor saa han sin Gustru i Hjet med inderlig Smid. Og hun forstod dette Blif og genagtede det. Og der lige midt i Retten faldt de hinanden om Halsen, haad hinanden om Fortædelse og jagde hinanden, at de aldrig vilde skilles.

Na, stakkels Vægtøst, som iffe kan lære den skone Kunst at læmpe sig lidt efter hinandens Egenbeder.

Digteren forstod Problemet. Væs hans græbende Linier, føre Føll, navnlig I, der gaar med forborgne Tanker om en Skilsmies Hærlig-hed:

„Thi to, som efter hinanden, Kan pøde hinanden mer end, End alle de argeste Fjender, Som hæver sig Jordan rundt. Og to, som efte hinanden, Kan læge de ondeste Saar, Vødt ved at se paa hinanden Og glatte hinandens Haar.“

Stemmeret for Kvinden.

Lad iffe Europa-Strigen optage os i den Grad, at vi glemmer vore Hjemmeaffærer.

Da Spørgsmaalet om Stemmeret for Kvinden, fortaar vi, ligger for i 7 eller 8 af vore Stater og skal afgøres ved det forestaaende Valg til Öt-tring. I hvert Fald skal det afgøres her i Nebraska.

At det alfsaa Tid at drøfte dette Spørgsmaal, og „Danstren“ er aaben for Udlaag haade i or og i m o d; lad os bare faa de bedste Argumenter frem nu, da Hjelptren har været i Nebraska.

Bi er iffe lærlig begjæstret: ler at give Kvinden Stemmeret; men naar det begraes, faa er vi dog inde for Fortlaget af den simple, men gode Grund, at vi iffe for ne-gen Grund til at være imod.

Sidst har vi iffe et Argument imod at give Kvinden Stemmeret, som for os vejer noget.

Naan røsonerer, at det vil røffe Kvinden ud af hendes naturlige Stil-ling i Hjet og ind paa det politi-tiske Arena.

Skornden det? Har det da røt-ke Formeren bort fra sin Form? Skibmanden fra sin Forretning? Værdneren fra Værdstolen? osv. osv.

Men dersom Manden kan ud-gøre sin Stemmeret uden derved at røffes bort fra sin Vødstilling og sit Livsberøve, hvorfor skulde Kvin-den faa iffe ogsaa kunne udgøre sin Stemmeret uden derved at røffes bort fra sin naturlige Stare i Sam-fundet?

Skad vi overhovedet i faa Gen-sende snffer, det er at faa Folket, Menneſter i almindelige Vøsttil-linger og iffe professionelle Pri-tistikere til at fiore Sam-fundets Affærer.

At give Kvinden Stemmeret vil, efter vor Overbenvisning, være et Skridt i Retning bort fra Wællign-politik og iffe i modfat Retning.

Saa set fra et andet Synspunkt. Svem er det, vi i dette Land næst-temmeret? Jo, det er 1) For-brødere, 2) uoplyste, 3) Udlandinge, 4) mindreaarige. Skilsminden frem-deles faa i Klasse med disse?

Iffe fordi hun er forbrøder, iffe fordi hun er uoplyst, iffe fordi hun er Udlanding og iffe har An-teresser fælles med Landets Bor-gere, iffe fordi hun er mindreaarig, men fordi hun er Kvinde, skal hun nægtes Stemmeret.

Danmark.

Hvejrøstne herger tungt over vort gamle, eiffede Fædreland i disse Dage.

Det vil næsten være et Mirakel, om Danmark kan bevare sin Neutralitet under en almindelig europæisk Krig. Og ifer det iffe, da faar Landets Ekstiens og Uafhængighed i den første Aar. —

Ud Sorg i Sind har vi set, hvorelde politif Vødt og Kvødt berhjemme i de senere Aar har adskiltet og demoraliseret det danske Folk og hvellet dets Gue til at vilke være Dansk. Nu faar Dan-mark maatte over for den første Kriſe i dets tusindaarige Væstaaen. — U. Moderlandets ubværdige Spøner og Öt-tring, følger med for Engleſke Dagbladens Beskrivelser og Telegrammer om den europæiske Situation; med Naad imod Naad om, at vor gamle Vøder, Danmark, maa faa Lov til at være udenfor, naar Staal- og Jern-kemperne krøfter hverandre i Krigen, ja, i Tødens grufulde Jævnag!

Lad os faa ofte og inderligt i disse Dage — faa alvorlige og Hærbefængte for det danske Kige! — minde det i Vøn for Raadkronen.

Danmarks Stæbne er i Guds Haand! M. N. A.

Til Venner af vore Børnehjem.

Den forrige Formand i Væne-bjendomsbetjeren, Pødt. Th. Jærfild, skriver saaledes til Slut i sin An-bæretaling til Aarsmødet 1914: „Glem iffe vore Børnehjem i det kommende Aar. Den nye Stads Døpørelse tog mange Penge, saa vor Kasse er tom.“

Jeg tillader mig derfor lærligt at henstille til vore Børnehjems Venner at folde noget i den tom-me Kasse igen. Jeg er forvisset om, at den gamle trofaste Kærlig-hed til vore Børnehjem, som i Fortiden har givet sig saa mange smukke Udtryk i Kærlighedsbrev og haade fra Folk indenfor Samfun-det og udenfor, haade fra ældre, unge og Børn, heller iffe i Frem-tiden vil aflade. Den Kærlighed vil iffe, at de fader- og moderlike smaa stal faanes det nødvendige til Ran-dens og Legemets Næring og Vød-terfrit. Lad os ihuformet Jæst store Fortættelse: „Alt, hvad I have gjort imod een af mine mindte Brødre, har I gjort imod mig.“ — Der er ganske vist siden Aarsmødet kom-men en Del Penge ind; men disse er gaact med til Sjæmnesse Pri-tistikere til at fiore Sam-fundets Affærer.

At give Kvinden Stemmeret vil, efter vor Overbenvisning, være et Skridt i Retning bort fra Wællign-politik og iffe i modfat Retning.

Saa set fra et andet Synspunkt. Svem er det, vi i dette Land næst-temmeret? Jo, det er 1) For-brødere, 2) uoplyste, 3) Udlandinge, 4) mindreaarige. Skilsminden frem-deles faa i Klasse med disse?

Iffe fordi hun er forbrøder, iffe fordi hun er uoplyst, iffe fordi hun er Udlanding og iffe har An-teresser fælles med Landets Bor-gere, iffe fordi hun er mindreaarig, men fordi hun er Kvinde, skal hun nægtes Stemmeret.

At give Kvinden Stemmeret vil, efter vor Overbenvisning, være et Skridt i Retning bort fra Wællign-politik og iffe i modfat Retning.

Saa set fra et andet Synspunkt. Svem er det, vi i dette Land næst-temmeret? Jo, det er 1) For-brødere, 2) uoplyste, 3) Udlandinge, 4) mindreaarige. Skilsminden frem-deles faa i Klasse med disse?

Iffe fordi hun er forbrøder, iffe fordi hun er uoplyst, iffe fordi hun er Udlanding og iffe har An-teresser fælles med Landets Bor-gere, iffe fordi hun er mindreaarig, men fordi hun er Kvinde, skal hun nægtes Stemmeret.

At give Kvinden Stemmeret vil, efter vor Overbenvisning, være et Skridt i Retning bort fra Wællign-politik og iffe i modfat Retning.

Saa set fra et andet Synspunkt. Svem er det, vi i dette Land næst-temmeret? Jo, det er 1) For-brødere, 2) uoplyste, 3) Udlandinge, 4) mindreaarige. Skilsminden frem-deles faa i Klasse med disse?

Iffe fordi hun er forbrøder, iffe fordi hun er uoplyst, iffe fordi hun er Udlanding og iffe har An-teresser fælles med Landets Bor-gere, iffe fordi hun er mindreaarig, men fordi hun er Kvinde, skal hun nægtes Stemmeret.

Blair Milling & Grain Co. B. C. Sørensen, Betreuer.